

РЕШЕНИЕ

№ 2986

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12952** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на [фирма], , против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 348/25.10.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД ИБР), с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194, ал. 2 от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за водовземане по Разрешително № 3169/21.02.2007 г., изменено и продължено с решение № РР-39/15.02.2012 г., издадени от министъра на околната среда и водите, за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018 г., в размер: главница: 7109,70 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 497,72 лв.

В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ не съответства на предвидената от закона форма, издаден е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Според оспорващата страна са нарушени процесуалните правила по съставяне на АУПДВ, като се твърди неспазване на срока по чл. 57, ал. 1 от АПК; не е спазен срока за съобщаване на акта. Прави се оплакване за нарушена форма на АУПДВ, като последния бил лишен от мотивна част; оспорва се обективността на данните, при които административният орган приема дължимост на плащането в размера, сочен в АУПДВ. Според оспорващия, не е ясно как се засичат водомерните устройства и какво е действителното количество пропусната водна маса. Иска се отмяна на АУПДВ, както и присъждане на разноски по представения списък..

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“ /БДИР/, чрез процесуален представител взема становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

[фирма] е титуляр на разрешително за водоползване № 3169/21.02.2007 г., изменено и продължено с решение № РР-39/15.02.2012 г., издадени от министъра на околната среда и водите. Разрешителното е за воден обект: Язовир „В.“, [населено място], обл. П., с цел на водоползването: напояване, лимит на ползваната вода – до 70 млн. куб.м./годишно, за м.април - октомври с краен срок на разрешителното 21.02.2022 г. В разрешителното е посочено, че за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000г., изм. доп. ДВ 11/2004).

На дружеството е извършена проверка по документи на 07.06.2019 г. Констатациите са отразени в Констативен протокол № ПВ 3-93 с.д., във връзка с подадена от [фирма], като титуляр на разрешително № 3169/07 за водовземане от повърхностни води, коригираща декларация по чл. 194б от ЗВодите, със заявен отнет обем за водовземане от 4557500 кубически метра вода. Деклараторът отбелязва, че отнетия обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление. Това е установено от приложената на л. 18 от делото декларация, обсъждана в КП и отразена в заключението на в.л.

Установено е, че не е заплатена дължимата такса за водовземане за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. На база подадената коригираща декларация е съставен и КП, в който изрично е посочено, че съгласни разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г. дължимата такса е изчислена по следната формула: $T = E \times W$, където T е размерът на таксата в лв., $E = 0,0012$ лв. /единичния размер на таксата по чл. 11, ал. 1 от Тарифата и W – размерът на отнетия годишен воден обем в куб. м. Констативен протокол № ПВ 3-93/07.06.19 г. е съобщен на проверяваното дружество с писмо с изх. № ПО-02-391/11.06.2019 г., като със същото писмо [фирма], е поканено доброволно да заплати дължимата сума за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018г., възлизаща на главница: 7109,70 лв., върху която следва да се начисли и дължимата лихва за периода на забава. Дружеството е уведомено, че при неспазване на седемдневния срок за доброволно изпълнение, ще бъде открито производство по издаване на АУПДВ.

Не е спорно, че КП е издаден, съгласно коригиращата декларация от 16.04.2019 г., подадена от жалбоподателя. От това следва и извод, че жалбоподателят, декларирайки отнетия воден обем не оспорва количеството му, а оттам и нормираните цени формират размера на задължението. В този смисъл е и заключението на в.л. по СИЕ, допусната по искане на жалбоподателя. По повод изложено в жалба, подадена на самостоятелно основание от процесуален представител на жалбоподателя, вх. № ПО-02-391/6/ от 2019 г., л. 38, съдът не намира че процедурата не е изпълнена. При подаването на коригиращата декларация, дори и след срока по чл. 194, ал. 2 от ЗВ ответникът е изпълнил следващите се действия по ал. 3 и 4 от тази разпоредба. Не се споделя оплакването за установени несъответствия, по причина, че задължението е определено по това, което е заявено от жалбоподателя.

Спазена е процедурата по изпращане на покана за доброволно изпълнение, уведомление за започване на административно производство по съставяне на АУПДВ и производството пред АО приключва с издаването на оспорвания административен акт.

В пределите на правомощията си по чл. 168 от АПК и с оглед разпределението на доказателствената тежест, съобразно правилата по чл. 170 от АПК, съдът намира жалбата за неоснователна, по следните съображения:

АУПДВ № 348/25.10.2019 г. е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 194б, ал. 4 и чл. 195б, ал. 1 от ЗВ. По отношение на валидността на административния акт между страните няма формиран спор, освен това съгласно чл. 195б, ал. 1 от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от ДОПК.

Предмет на производството е неплатено държавно вземане с публичен характер, касаещо такса за водовземане от повърхностни води по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗВ, установено по размер с оспорвания АУПДВ, издаден от компетентния орган - Директор на Б. дирекция "И. район". В тази връзка съдът съобрази нормата на чл. 195б, ал. 1 от ЗВ, съгласно която вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 ЗВ такси /между които и процесната/ се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции.

Оспореният АУПДВ е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК. Противно на твърдяното от жалбоподателя, в същия са изложени фактически и правни основания за неговото издаване. Посочено е количеството иззети от дружеството води, начинът по който то е изчислено и въз основа на какви доказателства. Отразен е алгоритъмът, по който е определена таксата и правното основание за нейната дължимост. Спазени са били и регламентираните административнопроизводствени правила по АПК и по специалния закон.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативен протокол от извършена проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2015г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията. В хода на процедурата пред АО от страна на оспорващия не са постъпвали възражения, у него са представяни доказателства за пълно или частично погасяване на задължението.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за

водовземане за процесния период. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатираат в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет.

Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Не е спорно, че за този водоизточник е определен измервателен способ „рейка“. С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. В случая при извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията е съставен КП.

Както се посочи, в хода на настоящото производство жалбоподателят не е представил доказателства, с които да опровергае установените разлики между декларираното и констатациите, обективирани в описания констативен протокол, поради което се предполага съгласие с протокола, не може да се докаже липса на мотиви по отношение на изпълнения състав на действия и актове на администрацията за издаването на АУПДВ, противно на доводите в жалбата.

Нормата на чл. 194б, ал. 4 от ЗВ е претърпяла законодателна промяна (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) и към момента на издаване на оспорения акт за директора на басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Въпреки това дружеството е уведомено с цитираните по-горе писма, поради което е неоснователно твърдението му за нарушение на процедурата.

Таксата за водовземане от повърхностни води е правилно определена според формулата по чл. 11 във вр. чл. 12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Формулите са приложени правилно, ако се вземе предвид заключението на СИЕ, като показателите са заместени правилно с коректните стойности.

Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за процесния отчетен период, е

действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая срокът за заплащане на годишната такса за водовземане е не по-късно от 31 март на следващата година, поради което правилно е определен периодът на забавата за процесния отчетен период. Правилно е определена и дължимата лихва за периода на забава, и потвърдена като стойност от заключението на в.л.

По изложените съображения оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 348/25.10.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. регион“.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: